

Tiểu Hà Bạng

Contents

Tiểu Hà Bạng	1
1. Chương 1: Hà Bạng Thành Tinh	1
2. Chương 2: Không Rõ Thân Phận	9
3. Chương 3: Nước Nấu Hà Bạng	16
4. Chương 4: Hà Bạng Đi Học	16
5. Chương 5: Lộ Rõ Chân Tướng	19
6. Chương 6: Hoạt Động “ăn” Thịt Người	19
7. Chương 7: Say Rượu	19
8. Chương 8: Quyết Định Của Hà Bạng	23
9. Chương 9: Phiên Ngoại 1: Gặp Mặt Thánh Thượng	28
10. Chương 10: Phiên Ngoại 2: Tri Ân Phải Báo	28

Tiểu Hà Bạng

Giới thiệu

Thể loại: Thuần cổ đại, 1vs1, mạnh mẽ, sắcRating: 19+Số chương: 8c+2pnEdit và beta: Haruka. M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ha-bang>

1. Chương 1: Hà Bạng Thành Tinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 1: Hà Bạng (*) thành tỉnh

(*) Hà bạng có nghĩa là con trai (ngọc) ở dưới sông. Vì tác giả không đặt tên cho nhân vật, nếu để thuận viết sẽ bắt gặp một số chỗ, cho nên Haru quyết định giữ nguyên Hán Việt cho tiện xưng hô về sau.

Dòng sông nhỏ nước chảy, có một con Hà Bạng đang nằm trong dòng nước, hưởng thụ cảm giác được làn nước cọ rửa, thỉnh thoảng còn mở vỏ, vươn đầu ra ngoài, dính vào tảng đá nhỏ nhằm chống lại sức chảy của dòng sông.

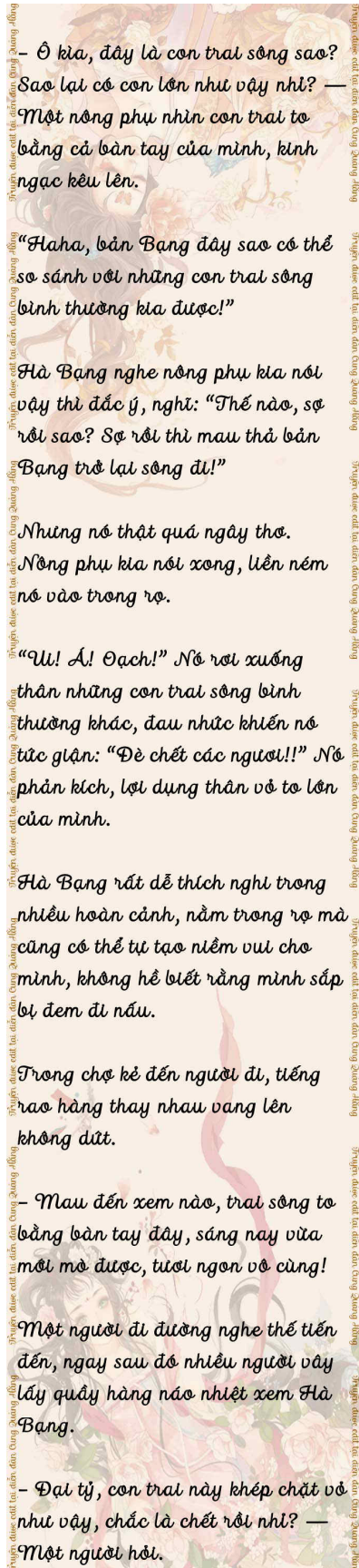
Nó dùng hết sức mình bám lấy tảng đá để không bị dòng nước cuốn đi. Hà Bạng lấy đó làm thú vui, cứ như thế vui vẻ vô cùng.

Có lẽ là trời rủ lòng thương, cũng có thể vì đã hấp thu tinh hoa đất trời, hay có lẽ đơn giản chỉ là gặp phải vận phân chó...

Tóm lại, nó cứ không lo không nghĩ sống hơn một ngàn năm nay, tự nhiên thành tỉnh, mà chính bản thân nó cũng không biết, vẫn cứ như cũ nằm chơi trên dòng sông, không đi hưởng thụ cho biết thế nào là “nhân sinh” tốt đẹp. Đúng vậy, Hà Bạng không biết mình có thể biến thành người.

Hà Bạng nhớ ngày thơ ấu tội tiếp tục ở yên trong lòng sông chờ vận mệnh duy nhất của mình, đó chính là bị con người nhặt được đem làm mỹ thực. Hôm nay, cuối cùng ngày đó cũng đã đến.

Sức chảy của dòng sông không sánh bằng sức của nó, không thể tách nó ra khỏi tảng đá, nhưng mà con người vừa mới nhẹ nhàng dùng sức, nó và tảng đá đã phải chia lìa, nó sợ đến mức rút thân vào trong vỏ, khép chặt mình.

- Ô kìa, đây là con trai sông sao?
Sao lại có con lớn như vậy nhỉ? —
Một nông phụ nhìn con trai to
bằng cả bàn tay của mình, kinh
ngạc kêu lên.

"Haha, bản Bạng đây sao có thể
so sánh với những con trai sông
bình thường kia được!"

Hà Bạng nghe nông phụ kia nói
vậy thì đắc ý, nghĩ: "Thế nào, sợ
rồi sao? Sợ rồi thì mau thả bản
Bạng trở lại sông đi!"

Nhưng nó thật quá ngây thơ.
Nông phụ kia nói xong, liền ném
nó vào trong rọ.

"Ui! A! Oạch!" Nó rơi xuống
thân những con trai sông bình
thường khác, đau nhức khiến nó
tức giận: "Đề chết các người!!" Nó
phản kích, lợi dụng thân vỏ to lớn
của mình.

Hà Bạng rất dễ thích nghi trong
nhiều hoàn cảnh, nằm trong rọ mà
cũng có thể tự tạo niềm vui cho
mình, không hề biết rằng mình sắp
bị đem đi nấu.

Trong chợ kẻ đến người đi, tiếng
hao hàng thay nhau vang lên
không dứt.

- Mau đến xem nào, trai sông to
bằng bàn tay đây, sáng nay vừa
mới mò được, tươi ngon vô cùng!

Một người đi đường nghe thế tiến
đến, ngay sau đó nhiều người vây
lấy quầy hàng nào nhiệt xem Hà
Bạng.

- Đại tỷ, con trai này khép chặt vỏ
như vậy, chắc là chết rồi nhỉ? —
Một người hỏi.

“Ai? Ai nói ta chết, ta chính là lão trai ngàn năm đó! Ta đây trường thọ, dám rửa ta à!!” Nó mở vỏ trai ra, lấy khi thế nhanh như chớp, nhổ một bãi bọt vào người nó, “Ha ha! Người còn dám nói ta không!!”

Người nó quệt quệt mặt, nông phu cười nói:

– Thấy chưa, còn sống, còn sống đó.

Đột nhiên đám người bên ngoài tách ra nhường đường, một tiểu binh mặc áo giáp đi đến trước quầy hàng, hứng thú nhìn con Hà Bạng to bằng bàn tay.

– Ôi, vị quân gia này, trai sông thượng hạng đó, ngài mua về làm cho tướng quân ăn, đảm bảo đại bổ!!

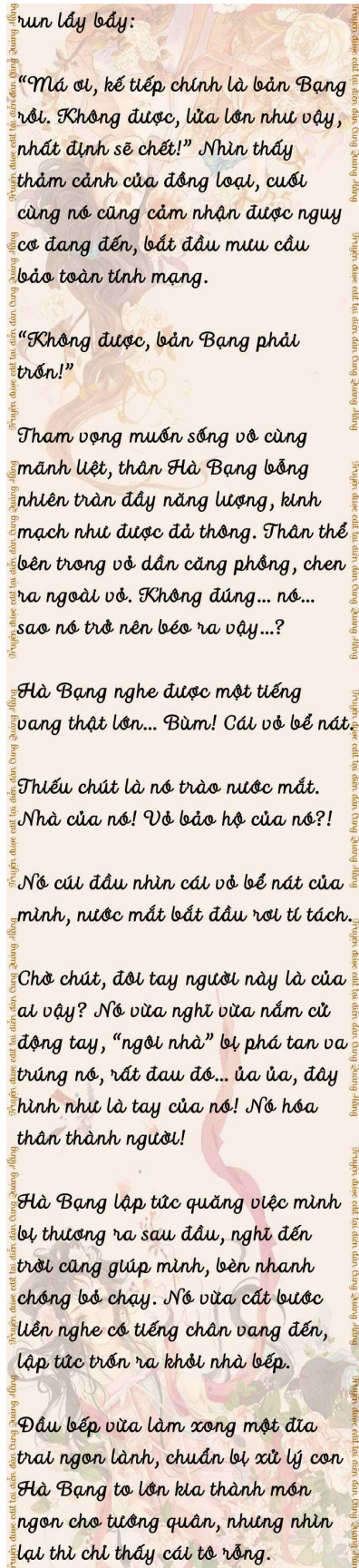
Đây chính là tiểu binh phụ trách chuyên mua thực phẩm cho phủ tướng quân, ngày nào hần cũng ra chợ, nông phu nhận ra hần ngay.

“Phải! bản Bạng thật sự đại bổ!”
— Hà Bạng cũng đồng ý lời khen của nông phu dành cho nó.

Tiểu binh kia vốn đang tìm mua trai sông, nghe nông phu này nói vậy, hần vui vẻ rút hầu bao, mua hết số trai sông kia.

Tại trù phòng phủ tướng quân, đầu bếp nhanh tay đảo lật cái chảo to, âm thanh va chạm của kim loại và vỏ trai vang lên lách cách, trong không trung bay lên từng đợt từng nhúm vỏ trai xác trai, tất cả đều đã há miệng hết.

Còn con Hà Bạng to lớn kia thì một mình nằm trong một tờ sũ,

- Kẻ nào? Kẻ nào trộm con trai sông của ta rồi hả? — Hấn vừa hồ to vừa chạy khỏi phòng bếp.

Hà Bang trần truồng nghe đại trù quát lên, sợ hãi nấp vào bụi cây, cơ thân thành một khối thịt nhỏ.

Nó cảm thán. Nhân sinh sao rộng lớn quá vậy, không có chỗ để trốn là sao! Chân nó đau quá, không có vỏ làm sao sống đây?

Đại trù nóng vội, hai mắt nhìn thẳng phía trước, cũng không phát hiện ra Hà Bang. Hà Bang thấy đại trù khuất bóng, thân thể trần truồng tiếp tục đứng dậy, chạy xa khỏi phòng bếp.

Nó quẹo trái quẹo phải, chạy mãi trên con đường ngoằn ngoèo, cuối cùng cũng nhìn thấy nước. Dòng nước trong xanh, sóng nước dập dều, nơi này chính là ao sen trong phủ tướng quân. Nhưng bây giờ đã qua mùa sen nở, mặt hồ trong vắng lặng. Hà Bang nhìn thấy nước như gặp được người thân, ùm một ái nhảy xuống hồ.

- Ôi ôi, lạnh chết mất!!!

Hà Bang thò cái đầu ra khỏi mặt nước, toàn thân gai ốc nổi cả lên, lập tức nhảy lên bờ. Dù sao bây giờ cũng đang mang hình dạng con người, không thể thích ứng với nước dễ dàng như lúc còn là Hà Bang.

Gió đầu thu thổi qua, nó rùng mình một cái.

- Lạnh chết bản Bang rồi!

Nó nhớ cái vỏ của nó, muốn tìm một nơi nào đó để tránh gió, vừa lúc ngẩng đầu thấy một cánh cửa, nó liền tiến đến, đẩy vào, rồi khép

lại. Quả nhiên không còn gió nữa, bốn phía đều là tường, rất tốt.

Hà Bạng đi dạo từ từ ở trong phòng, thấy cái bàn, ghế dựa, ngăn tủ nhưng không biết chúng dùng để làm gì, nó chỉ mới biến thành người, có chút bản năng của con người, bị lạnh sẽ tìm chỗ ấm áp. Nó lập tức tìm được nơi ấm áp dành cho mình: giường!

Kéo cái chăn lên, nó chui vào, trùm kín từ đầu đến chân, không để phần da thịt nào lộ ra ngoài, giống như xem cái chăn là vỏ của nó vậy.

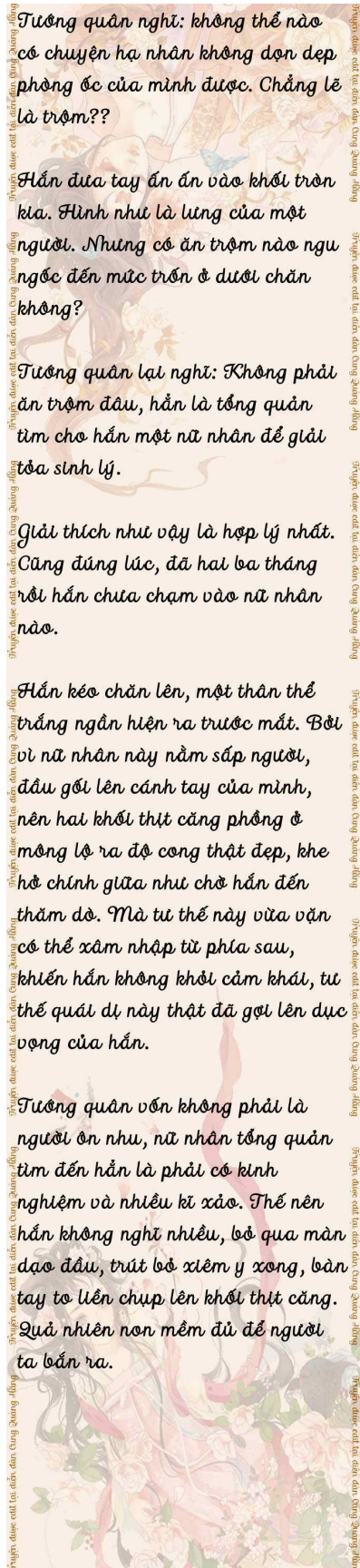
Thân thể lạnh lẽo nhanh chóng ấm dần lên, thật là thoải mái mà. Rồi nó nhắm mắt ngủ khi nào không hay.

Còn bên ngoài kia, đại trù đã hoàn toàn đánh mất con trai sông bát phàm dùng để dâng cho tướng quân. Chẳng qua, mất thì mất. Cũng may chưa báo cho tướng quân biết thực đơn tối nay, đại trù đành phải làm món khác. Tướng quân đại nhân vốn không phải là người quá kén chọn, dù sao cũng đã chịu khổ nhiều năm ngoài biên cương, hôm nay vừa mới trở về kinh thành, nên cũng không yêu cầu làm những món ăn cầu kì phức tạp gì.

Ăn cơm xong, tướng quân từ thư phòng trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Vốn nằm trên giường gỗ nhiều năm, bây giờ ngồi trên chiếc giường mềm mại hẳn không khỏi cảm thấy có chút không quen.

Lúc này, chân trên giường bung tán loạn, chính giữa còn phồng lên một khối căng tròn khá nghi...

2. Chương 2: Không Rõ Thân Phận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 2: Không rõ thân phận

Thịt Hà Bạng non mềm, lực hút quá chặt. Tuy rằng tướng quân đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vẫn ra sớm hơn bình thường nửa canh giờ. Hắn vẫn chưa thỏa mãn, liền cử thế chôn gậy thịt trong huyết không chịu ra. Gậy thịt đã mềm nhũn cả thể chặn ngay miệng huyết, hưởng thụ sự bao bọc dễ chịu.

Tướng quân bắt lấy hông của Hà Bạng, xoay người nàng quay lại đối diện với mình, nơi liên kết giữa hai người bọn họ vẫn không rời nhau.

Hà Bạng khóc nhiều đến mức mắt và sống mũi đều hồng hồng, trông giống như một con thỏ. Hắn cúi đầu hôn lên mũi của nàng, lại trở mình cho nàng nằm trên, dựa vào lồng ngực mình.

Hà Bạng tỉnh táo lại từ trong cơn cao trào, phát hiện mình vẫn chưa bị chín, còn sống, chỉ là toàn thân không còn chút sức nào, liền an phận dựa vào lồng ngực ấm áp kia, ngay cả chỗ kín đang nóng hừng hực cũng không để tâm nữa.

— Nàng tên là gì? — Tướng quân khẽ vuốt ve nơi hồng nhũn, cử chỉ thân mật.

Thật khó mới có thể hưởng thụ được thời khắc dễ chịu này, vậy mà tướng quân lại nói nhiều như vậy, Hà Bạng thấy phiền, nhưng nàng vẫn trả lời hắn:

— Bản Bạng không có tên.

— Không có tên? Vậy xưng bản Bạng là sao?

— Bạng chính là con trai đó, chẳng phải các người vẫn hay gọi vậy sao?

Hà Bạng đột nhiên chống tay lên

ngực tướng quân, nâng nửa người trên lên, muốn nhìn cho rõ mặt mũi cái người phiền phức này. Nhân tiện hiển gáy thịt của hắn trượt ra ngoài một chút, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nàng nhìn hắn. Mày kiếm, mắt xếch, đuôi mắt hơi vênh lên, sống mũi cao thẳng, môi rất mỏng, cả gương mặt trông vô cùng cương nghị, không hề phiền toái như những gì hắn thể hiện.

Nhìn xong, nàng lại nằm xuống.

—=|||

— Các người? Mọi người vẫn gọi nàng là Bang à? — Giọng nói trầm ấm của tướng quân truyền từ lồng ngực vào tai nàng, nhón nhột.

— Phải phải phải, đừng nói nữa được không. — Nàng mệt chết rồi đó, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Tướng quân nhìn thấy nàng nhắm mắt, biết là nàng mệt mỏi, liền không hỏi nữa.

Nhưng buổi tối tha cho nàng, không có nghĩa là sáng hôm sau hắn sẽ tiếp tục bỏ qua. Nghỉ ngơi một đêm, tướng quân vô cùng dồi dào tinh lực, sáng sớm vừa thức dậy, gáy thịt chôn trong hoa huyết mềm mại của nàng lại bồng bồng hưng phấn, hắn muốn trước khi vào cung làm thêm lần nữa.

Hắn xoay người đè nàng ở dưới thân, tách chân của nàng ra treo ngang hông mình. Hoa huyết của nàng vẫn ướt át như trước, trải qua một đêm bị hắn mở rộng, giờ đã hết sức thông thuận.

Nàng vẫn mút rất chặt, theo động tác ra vào của hắn, thịt non màu hồng loám sát trên gáy thịt bị mang ra đưa vào, trông đậm mị vô cùng.

Tướng quân nhìn đồ mắt, từng phát va vào càng mạnh, nhiều lần muốn đẩy quy đầu vào thật sâu trong miệng nhỏ, mở càng nó ra.

Hà Bạng bị va chạm như thế làm tỉnh giấc, nàng mở mắt, cúi xuống thì thấy trước ngực mình có một đầu người, nơi đó truyền đến cảm giác tê dại.

Tướng quân cắn cắn núm hoa trước ngực của Hà Bạng, vừa đúng lúc bị nàng nhìn thấy, nàng cho rằng tướng quân lại muốn ăn thịt nàng, liền hét âm lên. Tiếng kêu kia như tiếng thét người đi đêm gặp ma.

May mà tướng quân từng chinh chiến trường nhiều năm, không trường hợp nào là chưa từng trải qua, nếu không nhất định sẽ bị tiếng thét kinh hồn này của nàng làm cho mềm nhũn tay chân.

— Đừng ăn ta! Hu hu. — Hà Bạng cầu xin.

Hắn buông bầu ngực nàng ra, núm hoa nhỏ dính nước bọt, sáng bóng.

— Ngon như thế sao không cho ta ăn?

— Nỗi xong, hắn cúi đầu cạ mũi mình vào cấn cổ mảnh khảnh của nàng, giống như nàng rất thơm ngon.

— Đại gia, ta không thể ăn, người thả ta, ta tìm đồ ăn ngon cho người... —

Hà Bạng nhìn chăm chăm miệng của tướng quân, chỉ sợ hắn há miệng ra ăn nàng.

— Đại gia? — Tướng quân nhều mày, xưng hô kiểu gì vậy? — Gọi ta là tướng quân.

— Tướng quân. — Hà Bạng ngoan ngoãn.

— Ủ, nàng tìm đồ ăn gì cho ta. —

Thời niên thiếu sống trong hoàng cung, chưa có sơn hào hải vị nào mà hần chưa từng thưởng thức qua, hần thật sự muốn nghe xem liệu còn món ngon nào hần chưa ăn.

— Toàn bộ thức ăn ngon trên sông ta đều cho ngài. — Hà Bạng “sinh hoạt” tại trên sông, trên sông có “món ngon” gì nàng biết rõ nhất.

Trên sông? Thật biết đùa. Tướng quân cười cười:

— Nhưng bây giờ ta chỉ muốn ăn nàng

— Huhu huhu. — Vừa nghe câu này, Hà Bạng lập tức khóc lên.

Tướng quân dùng miệng mình ngăn tiếng khóc của nàng. Lần này, hần thuận lợi vươn đầu lưỡi vào trong miệng nàng gây sóng gió, hấp thu mật dịch. Tần suất còn thịt ra vào dưới thân không thua gì tần suất đầu lưỡi hần quấy phá trong khoang miệng nàng, khiến hai cái miệng đều giàn giữa nước, nước ở miệng dưới vẩy lên bụng nàng, khiến lòng hần ướt đầm.

Hần đưa tay sờ chỗ hai người giao hợp, tay hần dính đầy chất nhờn, xung quanh miệng huyết nơi bị va chạm sùt ra bọt.

— Bộ tè dầm hay sao vậy? Phía trên nước mắt đầy mặt, bên dưới nước cũng chảy quá chừng này?

Tay dính chất dịch của hần mò lên một bên bầu ngực nàng, cái người ngậm lấy bên kia.

— Hư hu hu. — Hà Bạng khóc lên khi thấy hần lại cần mình.

— Ra nước nhiều thế này, ta bổ sung lại cho nàng một chút.

Nói xong, Tướng quân buong lỏng

kiềm chế, “tiếp tế” tình dịch cho nàng.

– Đừng khóc, ta phải vào cung một chuyến, nàng ở đây nghỉ ngơi đi.

Tướng quân mặc y phục, Hà Bang như trước nằm ở trên giường khố lóc. Cho đến khi tướng quân rời khỏi, Hà Bang cũng khố mệt, dần chìm vào giấc ngủ.

Tỷ nữ thấy tướng quân đi ra, liền vào quét dọn phòng.

Mở toang những cánh cửa và cửa sổ ra, để cho bầu không khí ẩm mị tan bớt đi. Tỷ nữ ôm khăn trải giường sạch đến đổi, vén màn giường lên thì thấy một nữ nhân nằm trên đó, vẫn chưa chịu đi.

– Cô nương, tỉnh dậy, đến lúc phải đi rồi.

Hà Bang bị đánh thức, khó chịu, xoay người ngủ tiếp.

– Cô nương, nếu phòng này không được thu dọn sạch sẽ, nô tỳ sẽ bị tổng quản trách phạt, xin cô nương đừng làm khó nô tỳ.

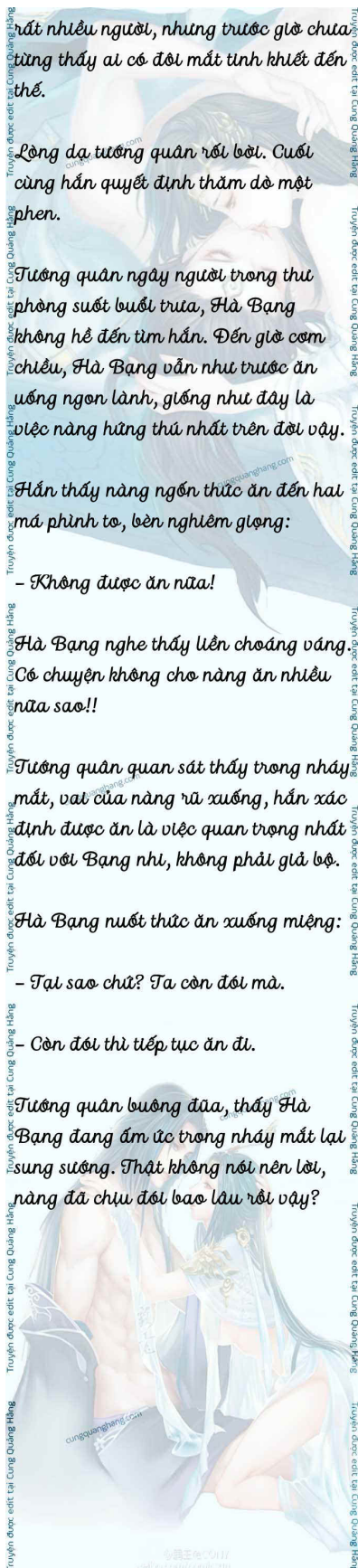
Hà Bang mặc kệ nàng ta sống hay chết, giờ nàng hận chết loài người.

Nàng bất động, tỷ nữ đành phải quỳ xuống cầu xin nàng.

Vừa lúc tổng quản đem thuốc giữa thai đến, bắt gắp một màn quỳ lay này, liền phát tay cho tỷ nữ lui xuống. Tướng quân đã dặn dò hẳn, để cô nương này nghỉ ngơi trong phòng.

– Cô nương, quần áo để ở đầu giường, canh đặt lên bàn, nên uống lúc còn nóng. — Nói xong, tổng quản cũng lui ra ngoài.

Trong phòng cuối cùng yên tĩnh, Hà

hết nhiều người, nhưng trước giờ chưa từng thấy ai có đôi mắt tình khiết đến thế.

Lòng dạ tướng quân rối bời. Cuối cùng hắn quyết định thăm dò một phen.

Tướng quân ngày người trong thư phòng suốt buổi trưa, Hà Bạng không hề đến tìm hắn. Đến giờ cơm chiều, Hà Bạng vẫn như trước ăn uống ngon lành, giống như đây là việc nàng hằng thú nhất trên đời vậy.

Hắn thấy nàng ngon thức ăn đến hai má phình to, bèn nghiêm giọng:

- Không được ăn nữa!

Hà Bạng nghe thấy liền choáng váng. Có chuyện không cho nàng ăn nhiều nữa sao!!

Tướng quân quan sát thấy trong nháy mắt, vạt của nàng rũ xuống, hắn xác định được ăn là việc quan trọng nhất đối với Bạng nhi, không phải giả bộ.

Hà Bạng nuốt thức ăn xuống miệng:

- Tại sao chứ? Ta còn đói mà.

- Còn đói thì tiếp tục ăn đi.

Tướng quân buông đũa, thấy Hà Bạng đang ăm ực trong nháy mắt lại sung sướng. Thật không nói nên lời, nàng đã chịu đói bao lâu rồi vậy?

3. Chương 3: Nước Nấu Hà Bạng

4. Chương 4: Hà Bạng Đi Học

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Đừng hút... thả lỏng...

Hà Bạng nghe hấn mới lạ. nàng vẫn cứ siết chặt, cho rằng làm thế tướng quân sẽ biết nàng ghê gớm thế nào.

Kết quả... Đương nhiên là nàng bị giáo huấn đến thật sự thảm.

Dưới thân Hà Bạng bị phun đầy dịch trắng, tay nàng siết chặt chần trên giường, làm người thật sự rất mệt mỏi, nàng muốn mình vẫn là một con trai sống dưới sông như trước, như vậy thì tốt biết bao.

– Tướng quân nói.

Hà Bạng nhìn thi thể của đồng loại, cảm thấy kinh hãi:

– “Ta... ta no rồi. Tướng quân ăn đi! – Nói xong, nàng chạy mất như một làn khói.

Cùng ăn nhiều bữa cơm, tướng quân phát hiện Bạng nhi này cái gì cũng ăn, chỉ có trai sông là không đụng đến. Chẳng lẽ là do cái tên của nàng hay sao? (*)

(*) Xem chú thích đầu chương 1

Sau đêm qua, trong lòng tướng quân đã không còn hoà nghi với Hà Bạng, nhưng mà hắn vẫn chưa tra được tại sao nàng lại xuất hiện trong phủ của hắn. Nếu nàng chỉ là một nữ nhân yếu đuối, vậy làm sao có thể vượt qua hàng phòng vệ nghiêm ngặt của phủ tướng quân được cơ chứ?

Tướng quân mời một ma ma dạy cho Hà Bạng những kiến thức hằng ngày, vì ngay cả cách ăn, ngủ, nghỉ của nàng cũng có vấn đề.

Ma ma nghiêm khắc lắm!!

Không biết dùng đũa? Đánh!

Ăn nói thô tục? Đánh!

Thậm chí nàng xưng “Bản Bạng” cũng bị đánh!

Hễ một chút là đánh! Đánh đến bàn tay nàng xưng cả lên, hai mắt cũng khóc đến sưng húp. Làm người sao khó như vậy? Tuy rằng không bị làm thịt nhưng nỗi đau đa thịt không được miễn trừ gì cả.

Hà Bạng mặc một chiếc áo mỏng, run lẩy bẩy. Trước mặt nàng bây giờ là xấp y phục đã được xếp ngay ngắn.

Giọng nói của ma ma the thé:

– Cuối cùng cũng xếp đúng rồi. Phần kế tiếp, mặc bộ y phục này trong vòng nửa nén hương.

Hà Bạng không ngừng nhìn nén hương đang dần tàn. Trong lòng cảm thấy gấp

bắn. Miệng Hà Bang khô khốc:

– Nước... ta muốn nước.

Tướng quân cầm bình trà trên đầu giường, giữa đầu uống, sau đó cúi người mớm cho nàng.

Hà Bang há miệng nhỏ uống, đầu lưỡi không ngừng liếm láp khóe môi tướng quân, để nước theo đầu lưỡi đi xuống làm dịu cổ họng. Tướng quân bị động tác của nàng châm ngòi, nhất thời không khống chế được, cắn vào cổ tử cung, tiểu Hà Bang tức khắc bị sắc nước, ho đến choáng váng.

Tướng quân nuốt hết nước trong miệng, dừng động tác dưới thân vỗ lưng cho Hà Bang thuận khí. Nhưng kéo một sợi tóc động cả toàn thân, cổ họng Hà Bang ho khan, kéo theo tiểu huyệt cũng theo tần suất ấy mà co thắt lại, xoắn chặt đến mức trán của tướng quân nổi gân xanh.

Hà Bang không ho nữa, tướng quân lại tiếp tục ra vào không sâu như trước. Chân của nàng bị gấp lên, đè ép bộ ngực, hoa huyệt được yêu thương đến đỏ tươi hướng lên trên, tướng quân lại từ trên cắm xuống, nhiều lần hòa nhập đến lút cán. Nàng muốn giãy chân kháng nghị, lại bị một tay tướng quân áp chế, nàng muốn hét lên, lại khiến động tác va chạm nàng mãnh liệt hơn.

– Tướng quân... tướng quân... bưng...

Tướng quân đang phát cuồng kia nào có để ý đến bụng nàng, trong mắt hắn bây giờ chỉ có hoa huyệt hồng diễm cùng với mảnh thịt non bị mang ra theo động tác cắm rút của hắn.

Cửa huyệt của nàng không ngừng chảy thêm nhiều chất lỏng, theo khe đùi chảy xuống giường, bàn tay nhàn rỗi còn lại của tướng quân nắm lấy khối mông tròn trĩnh, ra sức xoa nắn.

Hà Bang bị nhéo đau, mắt húng, ra sức thi triển “hấp công đại pháp” của nàng.

Huyệt thịt vốn đã trơn trượt đến muốn đòi mạng, lại đột nhiên siết chặt. Tướng quân vỗ vỗ cặp mông nhỏ của nàng, in dấu tay mình lên đó:

5. Chương 5: Lộ Rõ Chân Tướng

6. Chương 6: Hoạt Động “ăn” Thịt Người

7. Chương 7: Say Rượu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

nhau.

Hà Bạng dùng cơm tối xong ngồi trên bàn ăn vặt, hai tay chống trên mặt bàn, ngẩng đầu ngắm trăng. Trong tay tướng quân là một bầu rượu, hẳn uống rượu một mình.

Loại rượu này có thể uống từng chút, cũng có thể uống cạn một hơi. Đêm nay trăng rất sáng, tướng quân lựa chọn nhâm nhi rượu trước màn đêm đẹp đẽ này. Ánh mắt Hà Bạng chuyển từ ánh trăng sang người tướng quân, nhìn tướng quân thảnh thơi ngắm trăng rồi uống một ngụm, mùi rượu nhàn nhạt bay đến mũi nàng, khiến nàng... thêm!

– Tướng quân, ta cũng muốn uống.

Tướng quân nhìn vẻ mặt thèm thuồng của nàng, cũng không nghĩ nhiều, vô cùng vui vẻ đưa ly rượu đã được rót đầy đến trước mặt nàng.

Đời nào Hà Bạng biết nhâm nhi rượu như tướng quân. Nàng vừa cầm lấy ly liền uống ực một lần cạn sạch, khi rượu xuống hết cổ họng nàng mới cảm nhận được vị cay nồng của nó. Nàng thấy mùi vị này cũng không tệ, lại tự mình rót một ly, lần này nàng uống chậm một chút, uống thành hai ngụm.

Rượu ngấm vào cơ thể, toàn thân Hà Bạng dần nóng lên. Các dây thần kinh hưng phấn như bị thiêu đốt. Nàng uống một ly rồi lại một ly, tướng quân cũng không ngăn cản, để mặc nàng muốn uống bao nhiêu tùy thích. Hiếm khi có được phong hoa tuyết nguyệt, nay được rượu trợ hứng tất nhiên phải hưởng thụ.

Một bầu rượu hai người chia nhau uống. Tất nhiên là Hà Bạng say bí tỉ. Nàng lảo đảo bước về cửa phòng, kết quả đụng đầu vào tường.

– Hức... – Hà Bạng xoa xoa cái trán đau nhói của mình, trượt từ tường ngồi xuống đất.

Tướng quân nhìn chân nàng chệch choạng, lắc đầu bước đến ôm nàng dậy, đá văng cửa phòng bước vào trong. Còn chưa đi được hai bước, tướng quân cảm thấy có một lực kéo ngược không cho hắn bước tiếp.

lên phía trước, phá vỡ tầng tầng lớp lớp vòng vây, thẳng vào hoa tâm.

- Aa....

Hà Bạng bị va vào “nằm” ở trên cửa, bầu ngực chồm lên khung gỗ điêu khắc của cánh cửa, may là có y phục giảm ma sát, nếu không chắc là hình điêu khắc kia sẽ in hết lên bầu ngực của nàng.

- Đừng dám chọc ta nữa!! – Hà Bạng kêu oang oang lên.

Nàng đúng là không hiểu chuyện. Gây thịt dĩa vào trong huyết lý nào lại chịu bất động. Gây thịt củ thể ma sát trong huyết, nhưng không đụng cổ tử cung. Xoay trái hay xoay phải đều là do Hà Bạng uốn dẻo. Nàng chỉ bị giữ chặt hai chân, còn hông nhỏ vẫn tự do, khi bị tướng quân va vào, nàng theo bản năng xoay hông nghênh đón.

Hà Bạng say rượu nên vô cùng hưng phấn, kêu “ừm ừm ah ah” rất thoải mái, khiến cho tướng quân cảm thấy cực kì thành tựu.

- Bạng nhi, lúc này nàng gọi nó là cái gì? Gây gộc sao? – Gây thịt của tướng quân nện ma sát qua một điểm gồ lên.

Toàn thân Hà Bạng run lên, thịt non lập tức siết lại:

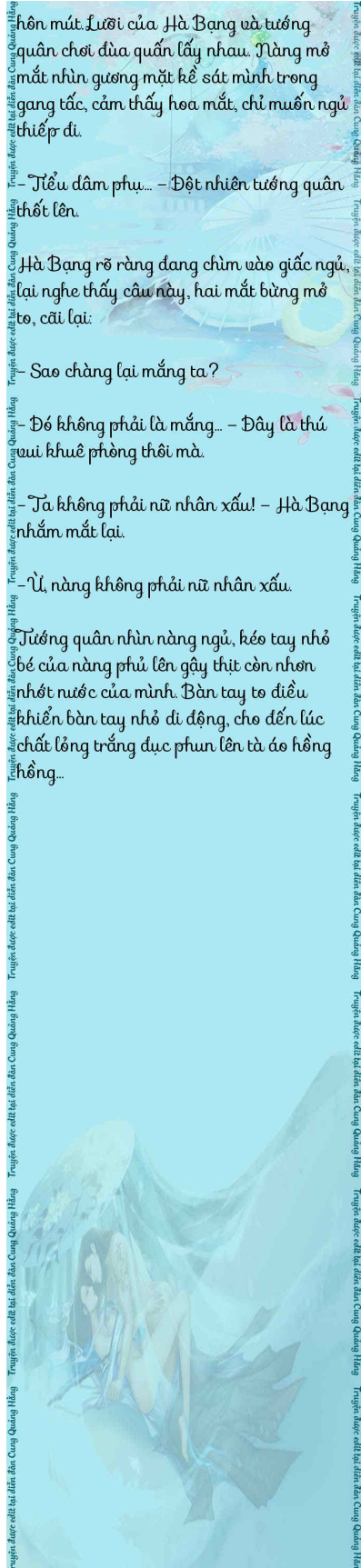
- Đừng... đừng đụng chỗ... á!!

- Nói cho nàng biết, cái này không phải là gây gộc, mà là gây thịt lớn! – Tướng quân không thèm nghe, tiếp tục chọc vào điểm mẫn cảm của nàng.

- Không muốn gây gộc... cũng không muốn... gây thịt lớn...! – Hà Bạng vừa dứt lời liền lên đỉnh, xuất ra một lượng lớn âm dịch.

Tướng quân làm Hà Bạng ở tư thế lão hán đẩy xe. Cánh cửa chưa cài khóa bị tay Hà Bạng kéo lúc đóng lúc mở, phát ra những tiếng kêu ‘két két’ liên hồi, giống như sắp bị hỏng đến nơi.

Tư thế này thật sự rất khó chịu. Hà Bạng phải đỡ lấy nửa người trên của mình tựa trên cánh cửa. Tay nàng đã tê dại, không thể giữ vững được lâu, cứ thế theo cánh

hôn mút. Lưỡi của Hà Bạng và tướng quân chơi đùa quấn lấy nhau. Nàng mở mắt nhìn gương mặt kề sát mình trong gang tấc, cảm thấy hoa mắt, chỉ muốn ngủ thiếp đi.

– Tiểu dams phụ... – Đột nhiên tướng quân thốt lên.

Hà Bạng rõ ràng đang chìm vào giấc ngủ, lại nghe thấy câu này, hai mắt bừng mở to, cãi lại:

– Sao chàng lại mắng ta?

– Đó không phải là mắng... – Đây là thú vui khuê phòng thôi mà.

– Tôi không phải nữ nhân xấu! – Hà Bạng nhăm mắt lại.

– Ồ, nàng không phải nữ nhân xấu.

Tướng quân nhìn nàng ngủ, kéo tay nhỏ bé của nàng phủ lên gáy thịt còn hơn nhót nước của mình. Bàn tay to điều khiển bàn tay nhỏ di động, cho đến lúc chất lỏng trắng đục phun lên tà áo hồng hồng...

8. Chương 8: Quyết Định Của Hà Bạng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tướng quân ở kinh thành đã ba tháng, nay phải trở về biên cương, trong lòng không nỡ bỏ Hà Bạng lại nên dẫn nàng đi cùng.

Lúc đầu Hà Bạng còn hưng phấn, nhìn cảnh tượng sa mạc đầy cát bụi, cảnh hoang hôn nơi đường chân trời, nhất thời cảm thấy thế giới thật rộng lớn.

Nhưng mà ở những nơi thiếu nước thế này, làm sao Hà Bạng có thể chịu nổi. Hà Bạng rất khó chịu! Nàng muốn tắm mình trong chậu nước, không muốn gặm cát đâu.

- Ta muốn trở về, ta muốn trở về! – Hà Bạng ồn ào bên tai tướng quân.

- Vô cớ hồi kinh sẽ bị rơi đầu đó.

Tướng quân xoa ấn đường. Vấn đề này hắn đã nói không chỉ một lần, đành phải nói rõ cho Hà Bạng biết rơi đầu có nghĩa là chết. hiện tại chỉ có dùng cách này mới có thể áp chế được nàng.

- Vậy rốt cuộc khi nào mới có thể trở về?

- Mùa xuân năm sau. – Tướng quân mặt không đổi sắc trả lời nàng.

Đến tận mùa xuân năm sau? Mỗi ngày Hà Bạng đều phải nhìn mấy đồi cát vàng che đầy trời kia sao? Hà Bạng tức giận!

Thế là khi Hà Bạng tức giận, nàng liền trở về thành con trai. Lần trước có kinh nghiệm đã từng suýt chết vì thiếu nước, Hà Bạng thông minh tự rót cho mình một chậu nước, sau đó biến về nguyên hình ngâm mình vào trong đó. Cảm giác vô cùng sướng khoái, quả nhiên thu nhỏ cơ thể lại thì không còn cảm thấy thiếu nước nữa.

Sau khi tướng quân trở về từ quân doanh, tìm xung quanh không thấy Hà Bạng đâu, chỉ thấy một cái chậu nhỏ bên cạnh giường, hắn đi qua đó, thấy trong chậu có một con trai màu trắng muốt, đang phun bong bóng.

Thôi thì như vậy cũng được. Thay vì nàng cứ ồn ào, chi bằng cứ để cho nàng trở về nguyên dạng một chút.

Sáng hôm sau, trong lều trại quân, đám binh sĩ ai nấy đều nhìn thấy một thứ vốn hoàn toàn không thể xuất hiện ở biên cương: Con trai sông. Bọn họ tò mò nhìn nhau, không dám hỏi.

một đám nam nhân bàn bạc quân vụ, tiểu Hà Bạng nằm trong chậu nghe không hiểu. Giọng nói của mấy người đàn ông này nghe thật khó ưa. Hà Bạng bắt giữ thói đùa dai, nàng mở vỏ ra, thấy tướng quân ngồi sau bàn, không chút do dự phun nước lên mặt của tướng quân.

Tướng quân bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ có thể nhắm mắt lại.

- Tướng quân... – một tướng sĩ kêu lên, định đem chậu Hà Bạng đi.

Tướng quân chùi nước trên mặt, ngăn không cho tướng sĩ kia tiến đến gần:

- không sao, nói tiếp đi.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Hà Bạng vẫn được đặt trong lều trại quân, không hề bị nấu vì dám bắt kính với tướng quân.

Các tướng sĩ cảm thấy kì quặc, tướng quân dạo này có vẻ kiên nhẫn nhỉ, còn rảnh rỗi nuôi một con thú cưng. Nếu chỉ là một con trai bất động nuôi để ngắm thì không sao, đằng này nó lúc nào cũng phun bong bóng. Đây là vật cưng mà một nam nhân đỉnh thiên lập địa thích nuôi sao? Hơn nữa, tướng quân còn có thể mỗi ngày đích thân thay nước cho con trai kia, chà rửa vỏ cho nó, còn có khi nhìn nó đăm đuối nữa...

Tướng quân của họ đây sao? Còn cô nương lúc trước đi theo tướng quân đâu sao không thấy? đã biến mất nhiều ngày rồi...

một đêm nọ, sau khi tự mình dùng tay giải quyết xong, tướng quân nhìn con trai nhỏ trong chậu sứ, có chút muốn nằng.

- Bạng nhi, biến lại thành người đi được không? – Tướng quân duỗi ngón tay sờ sờ trên vỏ trai trơn tuột.

Hà Bạng phun bong bóng, ý bảo: không!

- Nàng không muốn ăn thịt sao?

Hà Bạng phun bong bóng, ý bảo: không! Thịt nơi này không cứng thì khô, nàng không thèm ăn!

Tướng quân nghĩ ngợi, rồi thở dài:

- thật là, nơi này là nội lực, không thể tìm thấy những loại động vật giống như trong kinh thành. Các tướng sĩ mỗi ngày nhìn thấy nàng đều thèm ăn vô cùng. Bọn họ muốn ta nấu nàng thành canh trai, cháo trai tươi, còn có... thịt trai chưng cất... – Tướng quân nhìn cái vỏ khép chặt, tiếp tục nói. – Nàng có biết món thịt trai chưng cất không? Đó là cách làm đặc biệt ở đây, đào một hố cát, sau đó cho con trai vào trong hố, lấp cát lại, kể đến đốt lửa...

Hà Bạng nhỏ nghe xong thì luống cuống... Định nấu nàng?! Thịt trai chưng cất? Như thế nàng không bị chết ngạt cũng bị chết vì nóng!! Hà Bạng mở vỏ khép chặt ngón tay tướng quân, sau đó tập trung ý niệm để biến thành người.

Nháy mắt, Hà Bạng trở lại hình người, đôi tay chống nạnh chỉ tướng quân nói:

- không còn thịt trai rồi, không thể nấu!!

Nhìn Hà Bạng thân mình đầy nước trơn bóng xuất hiện trước mắt, tướng quân hài lòng mỉm cười, hần nhanh chóng bị thân thể Hà Bạng hấp dẫn.

Đôi gò bồng đảo căng tròn, chiếc eo thon nhỏ, gò đồi nhỏ bên dưới trắng hồng. hần nhìn chằm chằm thân thể trắng như tuyết của Hà Bạng, tròn mắt tóe lửa, dục vọng vừa giải quyết xong lại lập tức ngóc đầu, nhất trụ kinh thiên.

Hà Bạng sớm đã hiểu rõ khi cây gậy kia ngẩng cao đầu, vươn tư thế oai hùng lên thì sẽ ra tay “dạy dỗ” nàng, vừa thấy gậy thịt của tướng quân tràn đầy ý chí chiến đấu, nàng lập tức lùi lại một bước. Còn chưa kịp nói “không được lại đây!”, nàng đã bị tướng quân kéo vào trong lòng, chặn miệng lại.

Hà Bạng nhỏ xinh động lòng người, lực tay của tướng quân cũng mạnh mẽ vô cùng. hần dễ dàng ôm lấy hông nàng, nhắc bổng nàng lên, khiến đôi chân nàng cách xa mặt đất, cạ cạ côn thịt của mình vào đóa hoa kiều diễm kia, chỉ chốc lát sau, mật hoa liền chảy ra, dính dính vào gậy thịt.

Tướng quân cứ thế nâng Hà Bạng, há miệng ngậm quả mật đào, gặm cắn có chút thô bạo. Tay Hà Bạng đẩy lồng ngực rắn chắc của tướng quân ra, kết quả càng đẩy càng bị kéo căng, ngực nàng bị tướng quân cắn lấy không chịu rời. Nàng cảm thấy đau nhói, đành phải thu ngắn khoảng cách, nép sát lại gần miệng hần, không khác nào dâng bầu ngực sữa của mình cho hần.

Lúc tướng quân buông ra, đỉnh quả mật đào đã bị hần mút đến ướt đầm. Tướng quân ôm Hà Bạng ngồi lên giường, để hai chân nàng mở lớn, đùi kẹp ngay hai bên hông mình, đầu gối nàng tựa lên mặt giường. Gậy thịt kia vẫn đang dán vào hoa huyết của nàng, tướng quân thoáng nâng hông nàng lên, điều chỉnh góc độ, sau đó kéo nàng xuống.

- Ừm~...

đã mấy ngày Hà Bạng không có làm, tiểu huyết co lại như cũ, đột nhiên bị hần tiến vào cảm thấy có chút đau. Nhưng sau khi gậy gỗ kia cắm rút một vài cái thì cơn đau dần tiêu tan.

Gậy thịt xuyên qua hành lang, đâm thẳng vào cổ tử cung, chôn mình hoàn toàn trong huyết thịt. Bởi tư thế ngồi trên, hần vào người nàng càng sâu, đến mức chỉ còn túi thịt bên ngoài.

- Ừm... Sâu quá... – Hà Bạng chống vai tướng quân muốn đứng lên, lại bị tướng quân ấn xuống, hoa huyết vừa nhả côn thịt được một đoạn lại nuốt trở về.

- Nàng động đi. – Tướng quân cắn quả đào ngon trước mắt, nói với nàng.

Hà Bạng còn chưa được thăng hoa, bây giờ bảo nàng động tất nhiên là nàng đồng ý. Tuy rằng nàng nói quá sâu, nhưng khi nàng tự di chuyển hông tự mình hưởng thụ, cũng nhiều lần nuốt trọn gậy thịt của tướng quân đến lút cán. Nàng cảm nhận được sự sung sướng khi cái miệng nhỏ lần lần bị xỏ xuyên. Khoái cảm tích lũy chồng chất, nàng nhanh chóng lên đỉnh, hoa huyết xuất đầy mật dịch. Nhưng lúc này Hà Bạng không còn nhúc nhích nổi nữa, gậy thịt của tướng quân lại đang chôn sâu trong người nàng, khiến chất lỏng kia bị chặn ở bên trong.

Sau khi Hà Bạng hưởng thụ xong thì bắt đầu lười, không muốn nhúc nhích hông nữa, chỉ xoay xoay nhẹ để quy đầu của gậy thịt xoay tròn trong tử cung nàng. Tướng quân thấy thế liền đứng lên, bưng lấy cặp mông của Hà Bạng, nâng lên rồi kéo trở về, khiến cho gậy thịt đâm liên tục vào trong huyết thịt.

- Aa... Sắp bay... sắp bay mất!!

- không đâu.

Trò mới này có chút kích thích, Hà Bạng hét lên mỗi lần được nhấc cao, đôi tay ôm lấy cổ tướng quân, đôi chân cũng quăn lấy hông của hắn.

Hoa huyết đỏ tươi chứa nhiều chất lỏng, từ nơi giao hợp chảy xuống bấp bề tướng quân, thậm chí còn bị văng ra, bắn tung tóe theo từng động tác. Hà Bạng thở gấp có thể nhìn thấy sương trắng trước mặt, chứng tỏ trời rất rét, nhưng hai người lại vì kích tình thiêu đốt mà không cảm thấy lạnh.

Tướng quân ôm Hà Bạng đi một vòng trong lều, cuối cùng trở lại giường, Hà Bạng lại lên đỉnh một lần nữa, tướng quân cũng thỏa mãn bắn ra, rót đầy hoa huyết.

“Học học học.” Trong không khí chỉ còn tiếng thở dốc.

Hà Bạng nằm trên giường, hai tay dang rộng, miệng nhỏ hé mở hút lấy không khí. Tướng quân chống đôi tay rắn chắc hai bên người Hà Bạng, cúi người nhìn nàng, hân hoan thở gấp, tất nhiên là vừa rồi hắn vô cùng sướng khoái.

Tướng quân kéo chiếc chăn dày, đắp lên người Hà Bạng.

- Ta... Ta không muốn... đừng... làm nữa... – Nàng vô cùng mệt mỏi, sau khi cực kì hưng phấn lại mệt mỏi lạ thường.

Tướng quân ừm một tiếng, sau đó lên giường.

Đêm đông rét lạnh, cuối cùng tướng quân cũng được ôm mỹ nhân. Hai người ôm nhau ngủ, vòng tay ấm áp lại thêm một chút dịu dàng, giấc mơ ngọt ngào lại thêm một chút dựa dẫm.

Ngày hôm sau, khi Hà Bạng thức dậy, đột nhiên cảm thấy dưới thân có gì đó trào ra ngoài. Nàng theo thói quen vén chăn xuống giường, kết quả lại nhìn thấy chân mình chảy đầy chất lỏng, nhưng không phải là màu trắng, mà là màu đỏ. Màu đỏ tươi đến chói mắt.

Đây là cái gì?

Đó là máu.

Hà Bạng cố giữ bình tĩnh tìm khăn tay lau sạch sẽ, sau đó cầm khăn tay đi tìm tướng quân. Nàng ném chiếc khăn trước mặt hắn, lên án:

- Là tại chàng đâm ta đến chảy máu!!

Tướng quân nghe thế liền mở chiếc khăn đã bị vo lại thành một cục kia ra, đúng là vết tích của máu.

Hà Bạng nói tiếp:

- Sau này không được đâm chọc người ta nữa, chảy máu sẽ chết người đó!!

Tướng quân nghĩ một chút, biết máu trên chiếc khăn này là cái gì, hân hoan Hà Bạng đang luyện thoát khí không ngừng đến lầu ngủ, vừa đi vừa nói:

- Bên dưới cửa nàng chảy máu sẽ không chết đâu. Đây chẳng qua là nàng tới kì... Quỳ thủy(*).

(*) Kinh nguyệt

9. Chương 9: Phiên Ngoại 1: Gặp Mặt Thánh Thượng

10. Chương 10: Phiên Ngoại 2: Tri Ân Phải Báo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ha-bang>